

Sygn. akt III CSK 66/07

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Grzelka

w sprawie z wniosku H. S.

przy uczestnictwie K. K.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 marca 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w N.

z dnia 6 lipca 2006 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Warunkiem dopuszczalności skargi kasacyjnej jest skuteczne doręczenie orzeczenia wraz z uzasadnieniem, skuteczność ta zaś wymaga uprzedniego złożenia przez stronę skarżącą wniosku o doręczenie (art. 387 § 1 i 3 k.p.c.).

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawczynie (nazywana mylnie w postępowaniu apelacyjnym uczestniczką postępowania) została pouczona po ogłoszeniu zaskarżonego postanowienia o sposobie i terminie zaskarżenia, w tym – o konieczności zażądania w terminie tygodniowym, tj. do dnia 13 lipca 2006 r., doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem (k – 192). We wskazanym terminie został nadany na pocztę adresowany do Sądu Okręgowego w N. wniosek o nadesłanie odpisu wyroku (powinno być „postanowienia”) wraz z uzasadnieniem, ale wniosek ten pochodził od pełnomocnika procesowego reprezentującego ojca wnioskodawczynie A. K., a nie od pełnomocnika występującego w imieniu wnioskodawczynie. W tej sytuacji, wobec niezachowania wymogów przewidzianych w art. 398⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 387 § 1 i 3 k.p.c., skarżąca nie była uprawniona do wniesienia skargi kasacyjnej i skarga ta jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c.) (por. postanowienie SN z dnia 11 grudnia 1996 r. I PKN 45/96 – OSNAPiUS 1997, nr 14, poz. 254). Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że skarżąca nie sprostała wymaganiu przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznawania i jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Wymaganiu temu nie czyni zadość ogólne wskazanie, że zachodzi konieczność rozstrzygnięcia kwestii prawnej dotyczącej wykładni art. 145 § 1 i 2 k.c. ponieważ istnieje wątpliwość, czy Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu dokonał prawidłowej interpretacji dyspozycji zawartych w art. 145 § 1 i 2 k.c. Bez przytoczenia konkretnych argumentów mających usprawiedliwiać istnienie określonych wątpliwości co do wykładni norm prawnych przewidzianych w w/w przepisach i bez ich uzasadnienia nie sposób dociec w czym

by się miała wyrażać ewentualna kwestia prawna, względnie potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni wymienionych przepisów przez co nie sposób uznać, że skarżąca spełniła warunek określony w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Mogłoby to stanowić samodzielną podstawę odrzucenia skargi kasacyjnej (art. 398⁶ § 2 k.p.c.). Na marginesie wypada zauważyć, że po przeniesieniu na rzecz córki własności działki nr 56/2 poprzedni właściciel A. K. nie tylko stracił status wnioskodawcy lecz przestał być w ogóle uczestnikiem niniejszego postępowania (art. 510 § 1 k.p.c. a contrario).